

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Jumalan suosikkeja

Vanhin Karl D. Hirst
seitsemänkymmenen koorumista

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement

Jumalan rakkaudella täyttyminen suojaa meitä elämän myrskyissä, mutta se myös tekee onnellisista hetkistä onnellisempia.

Ennen kuin aloitan, minun on syytä kertoa teille, että kaksi lastani on korokkeella puhuesaan pyörtynyt, enkä ole koskaan tuntenut suurempaa yhteenkuuluvuutta heidän kanssaan kuin tällä hetkellä. Mielessäni pyörii siis muutakin kuin vain se lattialuukku.

Perheessämme on kuusi lasta, jotka joskus kiusaavat toisiaan sillä, kuka heistä on lempilapsi. Jokaisella on eri syitä siihen, miksi hän on muita rakkaampi. Rakkaudemme jokaista lastamme kohtaan on puhdasta, tyydytystä tuovaa ja täydellistä. Emme voisi rakastaa ketään heistä enempää kuin toista – jokaisen lapsen syntymän myötä rakkaudemme on laajentunut mitä hienoimmalla tavalla. Tunnen taivaallisen Isän rakkauden minua kohtaan parhaiten sen rakkauden johdosta, jota tunnen lapsiani kohtaan.

Kun kukin heistä käy läpi väitteitään siitä, miksi juuri hän on rakkain lapsi, voisi luulla, ettei perheessämme ole ikipäivänä ollut epäsiistiä makuuhuonetta. Tietoisuus heikkouksista vanhemman ja lapsen välisessä suhteessa vähenee, kun keskitytään rakkauteen.

Jossakin vaiheessa – ehkä siksi, että huomaan meidän olevan menossa kohti väistämätöntä perheriitaa – sanon tähän tapaan: "Hyvä on, olette väsyttäneet minut, mutta en aio ilmoittaa asiaa, sillä te tiedätte, kuka teistä on suosikkini." Tavoitteeni on, että jokainen kuudesta tuntee itsensä voittajaksi ja että täysimittainen sota vältetään – ainakin seuraavaan kertaan asti!

Evangeliumissaan Johannes viittaa itseensä "Jeesuksen rakkaimpana opetuslapsena", aivan

were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, "I glory in my Jesus." Of course, the Saviour isn't Nephi's any more than He is John's, and yet the personal nature of Nephi's relationship with "his" Jesus led him to that tender description.

Isn't it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him "his" Jesus, and so can we. Our Saviour's love is the "highest, noblest, strongest kind of love," and He provides until we are "filled." Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God's love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God's love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven's love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are

kuin tuo asiantila olisi jotenkin ainutlaatuinen. Haluan ajatella sen johtuneen siitä, että Johannes tunsu Jeesuksen rakastavan häntä aivan täysin. Nefi antoi minulle samanlaisen tunteen kirjoittaessaan: "Minä riemuitsen Jeesuksestani." Vapahtaja ei tietenkään kuulu yksinomaan Nefille yhtään sen enempää kuin Johanneselle, ja kuitenkin Nefin ja "hänen" Jeesuksensa välisen suhteen henkilökohtainen luonne johti hänet tuohon hellään kuvaukseen.

Eikö olekin hienoa, että on tilanteita, jolloin voimme tuntea niin täysin ja henkilökohtaisesti, että meidät huomataan ja meitä rakastetaan? Nefi voi kutsua Jeesusta "hänen" Jeesukseksi, ja niin voimme mekin. Vapahtajamme rakkaus on "ylevintä, jalointa, voimakkainta rakkautta", ja Hän osoittaa sitä, kunnes "tulemme kylläisiksi", "täytymme". Jumalallinen rakkaus ei koskaan lopu kesken, ja me kaikki olemme vaalittuja suosikkeja. Jumalan rakkaus on kuin ympyrät Venn-kaaviossa. Me kaikki olemme osittain päällekkäin. Jos jotkin osat meistä tuntuvatkin erilaisilta, niin Hänen rakkaudessaan me löydämme yhteenkuuluvuuden.

Onko siis mikään ihme, että suurimmat käskyt ovat rakastaa Jumalaa ja rakastaa ympärillämme olevia? Kun näen ihmisten osoittavan Kristuksen kaltaista rakkautta toisiaan kohtaan, minusta tuntuu, että tuohon rakkauteen sisältyy muutakin kuin vainheidän rakkauttaan. Se on rakkautta, jossa on myös jumaluutta. Kun rakastamme toisiamme tällä tavoin, niin kokonaan ja täydellisesti kuin voimme, taivaskin on silloin mukana.

Jos siis joku, josta välitämme, näyttää olevan kaukana jumalallisen rakkauden tuntemisesta, me voimme seurata tätä kaavaa eli tehdä asioita, jotka tuovat meitä itseämme lähemmäksi Jumalaa, ja sitten tehdä asioita, jotka tuovat meitä lähemmäksi tuota henkilöä – sanattomasti kutsumme häntä tulemaan Kristuksen luo.

Kunpa voisin istua kanssasi ja kysyä sinulta, mitkä olosuhteet saavat sinut tuntemaan Jumalan rakkautta. Mitkä pyhien kirjoitusten jakeet, mitkä erityiset palveluteot? Missä olisit? Mitä musiikkia? Kenen seurassa? Yleiskonferenssi on paikka, jossa oppii runsaasti siitä, kuinka olla yhteydessä taivaalliseen rakkauteen.

Mutta kenties tunnet olevasi kaukana Jumalan rakkaudesta. Kenties ajatuksiasi painaa lanistumisen ja pimeyden äänten kuoro, viestejä, jotka kertovat sinulle, että olet liian haavoittu-

too wounded and confused, too weak and over-looked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the

nut ja hämmentynyt, liian heikko ja huomiotta jätetty, liian erilainen tai eksyksissä ansaitaksesi taivaallista rakkautta millään todellisella tavalla. Jos kuulet näitä ajatuksia, niin kuulethan myös tämän: nuo äänet ovat yksinkertaisesti väärässä. Voimme luottavaisin mielin hylätä sen, että rikkinäisyys estäisi meitä jollakin tavoin pääsemästä taivaallisen rakkauden piiriin – joka kerta, kun laulamme kirkon laulua, joka muistuttaa meitä siitä, että rakas ja virheetön Vapahtajamme päätti ”kokea tuskaa tähtemme”, joka kerta, kun nauhimme murrettua leipää. Varmasti Jeesus poistaa kaiken häpeän murtuneilta, rikkinäisiltä. Oman rikkinäisyytensä kautta Hänestä tuli täydellinen, ja Hän voi tehdä meistä täydellisiä rikkinäisyydestämme huolimatta. Hän oli murtunut, yksinäinen, runneltu ja ruhjottu – ja sellaisia mekin saatamme tuntea olevamme – mutta me emme ole erossa Jumalan rakkaudesta. ”Rikkinäisiä ihmisiä, täydellistä rakkautta”, kuten eräässä laulussa sanotaan.

Saatat tietää itsestäsi jonkin sellaisen salaisuuden, joka saa sinut tuntemaan, ettei sinua voi rakastaa. Vaikka olisit kuinka oikeassa siinä, mitä tiedät itsestäsi, olet väärässä ajatellessasi, että olet asettanut itsesi Jumalan rakkauden ulottumattomiin. Olemme joskus julmia ja kärsimättömiä itseämme kohtaan tavoilla, joilla emme voisi kuvitellakaan olevamme ketään muuta kohtaan. Meillä on paljon tehtävää tässä elämässä, mutta itsemme inhoaminen ja häpeällinen itsemme tuomitseminen eivät ole sillä listalla. Vaikkame tuntuimmekin, että me olemme kuinka epämuotoisia tahansa, Hänenkäätensä eivät ole lyhentyneet. Ei. Ne ovat aina riittävän pitkät kantamaan meitä ja syleilemään meitä jokaista.

Vaikka me emme tuntuisikaan jumalallisen rakkauden lämpöä, se ei ole kadonnut. Jumala itse sanoo, että ”vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, [Hänen rakkautensa meitä kohtaan] ei järky”. Selvyden vuoksi totean siis, että ajatuksen, jonka mukaan Jumala on lakannut rakastamasta, pitäisi olla niin alhaalla elämän mahdollisten selitysten listalla, että pääsemme siihen kohtaan vasta sen jälkeen, kun vuoret ja kukkulat ovat poissa!

Nautin todella tästä vertauskuvasta, että vuoret ovat todiste Jumalan varmasta rakkaudesta. Tämä voimakas vertauskuvallisuus kietoutuu kertomuksiin niistä, jotka menevät vuorille saadakseen ilmoitustaja Jesajan kuvauksen ”Herran pyhäkön vuoresta”, joka ”kohoaa

top of the mountains.”The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love here?

So if God’s love does not leave us, why don’t we always feel it? Just to manage your expectations: I don’t know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God’s love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest

ylimpänä vuorista”. Herran temppeli on kalleimpien liittojemme koti ja paikka, johon me kaikki voimme vetäytyä ja uppoutua syvälle varmuuteen Isämme rakkaudesta meitä kohtaan. Olen myös nauttinut siitä lohdutuksesta, jota saan sieluuni, kun kiedon itseni tiukemmin kasteenliittooni ja löydän jonkun, joka suree menetystä tai pettymystä, ja yritän auttaa häntä kestämaan ja käsittelemään tunteitaan. Ovatko nämä tapoja, joilla me voimme uppoutua enemmän kallisarvoiseen liittorakkauteen heseisiin?

Jos siis Jumalan rakkaus ei jätä meitä, miksi me emme aina tunne sitä? Jotta ette odottaissi liikoja, sanon, etten tiedä. Se, että meitä rakastetaan, ei silti todellakaan ole sama asia kuin että tunnemme itsemmekä rakastetuiksi, ja minulla on muutama ajatus, jotka saattavat auttaa sinua, kun etsit vastausta tähän kysymykseen.

Kenties kamppaillet surun, masennuksen, petoksen, yksinäisyyden, pettymyksen tai jonkin muun kanssa, joka voimakkaasti häiritsee kykyäsi tuntea Jumalan rakkautta. Jos niin on, nämä asiat voivat turruttaa tai keskeyttää kykyäsi tuntea siten kuin muutoin tuntisimme. Ainakaan vähään aikaan et ehkä pysty tuntemaan Hänen rakkauttaan, ja tiedon on riitettävä. Mutta mietin, voisitko kokeilla – kärsivällisesti – erilaisia tapoja ilmaista ja vastaanottaa jumalallista rakkautta. Voitko ottaa askeleen taaksepäin siitä, mitä edessäsi sitten onkin, ja ehkä toisenkin askeleen ja vielä seuraavan, kunnes näet laajemman maiseman, yhä laajemman ja laajemman, jos tarpeen, kunnes kirjaimellisesti ”ajattelet selestisesti”, koska katsot tähtiä ja muistat lukemattomia maailmoja ja niiden avulla niiden Luoja?

Linnunlaulu, auringon, tuulen tai sateen tunteminen ihollani ja hetket, jolloin luonto saa aistini hämmästelemään Jumalaa – jokaisella niistä on ollut oma osuutensa taivaallisen yhteyden luomisessa minulle. Kenties uskollisten ystävien lohdutus auttaa. Ehkä musiikki. Tai palveleminen. Oletko merkinnyt muistiin tilanteita, jolloin yhteytesi Jumalaan on ollut sinulle selkeämpi, tai pitänyt päiväkirjaa niistä? Kenties voisit pyytää henkilöitä, joihin luotat, kertomaan sinulle omista jumalallisen yhteyden lähteistään, kun etsit apua ja ymmärrystä.

Jos Jeesus valitsisi paikan, jossa sinä ja Hän voisitte tavata, yksityisen paikan, jossa voisit keskittyä vain Häneen, mahtaisiko Hän valita paikaksi sinun ainutlaatuisen henkilökohtaisen kärsimyksesi, syvimmän tarpeesi – paikan, jonne

need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that "whosoever will lose his life for my sake shall find it."

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

kukaan muu ei voi mennä? Paikan, missä tunnet olevasi niin yksinäinen, että sinun täytyy todella olla aivan yksin, vaikka et olekaan, paikan, jonne ehkä vain Hän on kulkenut mutta jossa Hän on itse asiassa jo valmistautunut kohtaamaan sinut, kun saavut sinne? Jos odotat Hänen tuloaan, voisiko Hän jo olla siellä ja ulottuvillasi?

Jos tunnet olevasi täynnä rakkautta tässä elämänvaiheessa, yritä pitää siitä kiinni yhtä tehokkaasti kuin siivilä pitää vettä. Roiski sitä kaikkialle, missä kuljet. Yksi jumalallisen talouden ihmeistä on se, että kun yritämme jakaa Jeesuksen rakkautta, huomaamme, että meidät täytetään muunnelmalla periaatteesta, jonka mukaan "joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä".

Jumalan rakkaudella täyttyminen suojaa meitä elämän myrskyissä, mutta se myös tekee onnellisista hetkistä onnellisempia – riemullisista päivistämme auringon paistaessa taivaalla tulee entistäkin kirkkaampia, kun sielussamme on päivänpaiste.

Antakaamme meidän Jeesuksemme ja Hänen rakkautensa olla elämämme "perustus ja kasvupohja". Etsikäämme ja vaalikaamme kokemuksia, jolloin tunnemme Hänen rakkautensa ja voimansa elämässämme. Evankeliumin ilo on kaikkien ulottuvilla: ei vain onnellisten, ei vain alakuloisten. Ilo on tarkoituksemme, ei olosuhteidemme lahja. Meillä on täysi syy "riemuita ja täyttyä rakkaudesta Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan". Täyttykäämme sillä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.